

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνεννῆντα... τί καλά
περισσέματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπῃραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥομῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορᾶ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔστω μασ κατεβαίνει.
Ἐπὶ δὲν ἔχω ἐξουσία — γιὰ τί λεπτὰ δὲν ἔχωμα,
Συνοδητὴς θὰ λέγωμαι — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ ἑσὼν Ἀθῆνων τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἑλλάδα ἔλθῃ
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθῃ — ἄνωγ καὶ τὴν ἐντροπήν.

Συνοδητὴς γιὰ κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἔνα ἄνωγ μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑπτά χεῖρ.
Κι' ἔνα φύλλο ἄν κρατῆς — ἔνας συνοδητὴς,
κι' ἔστωι τὸν παρὲ δὲν δίδει — ἄ τὴν πρὸς μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνοδητὴ — ἀπ' ἑσῆς πρὸς ἐμὴ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μὴ δεκάρα.

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή
κι' ἡ Ἐκκλησία στέκεται κλειστή.

Πόνητος τρακόσα δεκαεννῆ
καὶ κάθε Δόκτωρ εἰς τὰ πανιά.

**Ὁ Θεοδωρῆς λαλῶν
μὲ τόνον ὑψηλόν.**

Βλέπω τῆς Ἐκκλησίας τὴν νέαν ἱστορίαν,
βλέπω πολλῶν Ἑλλήνων τὴν μαύρην ἔξοριαν,
βλέπω τοῦ Φιλιππίδου τὰ τρομερὰ μαρτύρια,
βλέπω πῶς μᾶς ποτίζουν μὲ τόσα διπλοπῆρια,
βλέπω περιφρονήσεις κι' ἀγρίους διωγμούς,
ἀκούω καὶ τῆς Κρήτης τοὺς ἀναστεναγμούς.

Ἄκούω εἰς τοῦ Αἵμου τὴν πεισματιώδη πάλιν
περὶ ἐμοῦ μεγάλοι νὰ διατρέχουν ἔφημαι,
καὶ θέλω νὰ γυμνώσω τὴν Σακαράκα πάλιν
ὡς μέγας Ναπολέον ποῦ λέγομαι καὶ εἶμαι,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφήνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισσοῦρ.

Φωνὰς ἀκούω μ' ἤχον βροντιώδη καὶ βαρύτερον.
βλέπω καὶ τὸ Κορδόνι νὰ γίνεται μακρύτερον,
κυττάζω πῶς μεγάλος ἐπίκειται ἀγὼν
καὶ μὲ τὰς ἐξελέγξεις τῶν νέων ἐκλογῶν
τὰ παστρικά τσανάκια τοῦ Ἀγγλοῦ τοῦ Μογγόλου
θὰ πᾶν ἑσὼν ἑξοκουμπιά, θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου.

Βλέπω χαλαρουμένης τὰς διεθνείς μας σχέσεις,
μὰ βλέπω καὶ τοὺς φίλους ἀπὸ μπροστὰ κι' ὀπίσω
νὰ μοῦ ζητοῦν ρουσφέτια, νὰ μοῦ γυρευῶν θέσεις,
καὶ θέλω νὰ θυμώσω, καὶ θέλω νὰ κτυπήσω,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφήνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισσοῦρ.

Βλέπω καὶ τὰ παπούτσια τὰ παλιοτροπυπημένα
πῶς μπάλωμα ὡς τώρα δὲν τάπισε κανένα,
βλέπω κι' ἡ σακκοράφα πῶς δὲν βαστᾷ καὶ σπάζει,
πῶς κάθε Κορδονάτος γυρεῖται ἀμοιδήν,
μὰ καὶ τὸν Καραπάνου ἀκούω νὰ φωνάζῃ
πῶς εἶναι μὴ σαλάτα τὸ Δουναὶ καὶ Λαβεῖν.

Βλέπω πῶς τὸ Κορδόνι ἀπὸ τὸ τράβα τράβα
ἔμπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ σπάσῃ ἑσὼν σιγὰ σιγὰ,
βλέπω τὸν Κορομάντζο, μὰ βλέπω καὶ τὸν Κάδδα,
καὶ θέλω τὸ ζωνάρι ν' ἀπλώσω γιὰ καυγᾶ,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφήνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισσοῦρ.

